

Arrest

nr. 283 651 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VANGENECHTEN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 november 2020. Op 1 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 31 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren en getogen in het dorp Jamarkhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U ging gedurende twee jaar naar school in Afghanistan maar stopte om uw familie te helpen met de dieren. U bracht dagelijks de dieren naar de nabijgelegen berg om ze te laten grazen. Een dag voor uw vertrek uit Afghanistan was u op de berg samen met een andere dorpsjongen genaamd [A.G.], waar jullie luisteren naar muziek op uw mp3-speler. Jullie werden echter betrappt door twee talibanleden. U werd door hen geslagen, uw mp3 werd vernield en u werd gedwongen om de geheugenkaart van uw mp3-speler door te slikken. Daarna werd u samen met uw dieren heengezonden naar huis. Toen u thuis aankwam lichtte u uw vader in. Een uur tot anderhalf uur later klopte de taliban aan bij uw huis waarop zij uw vader opdroegen u de volgende dag naar hun centrum in Do Ab te sturen waar u voor hen zou moeten werken. Hierop besloot uw vader u direct naar het huis van uw maternale oom te sturen, waar u een nacht verbleef. De volgende ochtend, begin 2020 vertrok u uit Afghanistan. U reisde vervolgens via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije en Duitsland naar België, waar u op 30 november 2020 toekwam. U diende de volgende dag, op 1 december 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban. Op 5 juni 2021 bereikte u de leeftijd van achttien jaar en werd het voogdijschap over u van rechtswege beëindigd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakte uw sociaal assistent op 22 februari 2022 per e-mail een kopie van uw taskara, alsook de taskara van uw vader over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op DVZ. Zo werd u een voogd toegewezen die u bijstond gedurende de procedure en werd u gehoord door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u sedert 5 juni 2021 meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u in Sarwani door de taliban werd aangesproken en geslagen toen zij u betrapten met een mp3 -speler. U was op dat moment naar liedjes aan het luisteren samen met een andere jongen genaamd [A. G.] (CGVS, p.26). Uw verklaringen aangaande uw ontmoeting met de taliban in Sarwani zijn enerzijds zodanig gebrekkig en anderzijds tegenstrijdig dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden confrontatie met de taliban. Zo stelt u desgevraagd dat u werd aangesproken door twee talibanleden maar kan u het CGVS niet van de minste informatie verschaffen aangaande identiteit en/of kenmerken van deze personen. U bedient zich louter van zeer algemene en stereotype verklaringen. U komt immers niet verder dan te stellen dat zij lange mannen waren en een sjaal over hun gezicht hadden (CGVS, p.26). Gelet op uw eerdere verklaringen dat de taliban sedert lange tijd de controle had in uw regio (CGVS, p.19) is het evenwel opmerkelijk dat u geen enkele weet noch kennis zou hebben van lokale personen geassocieerd met de taliban in uw regio. Dat u bovendien besloot de mp3- speler buitenshuis mee te nemen is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U voegt hieromtrent toe dat de taliban niet veel naar die plaats (Sarwani) kwam. Evenwel indiceert u even later plots dat zij wel degelijk vaak naar de plek kwamen (CGVS, p.27). Wat er ook van zij, dat de taliban, indien zij daadwerkelijk niet veel naar deze plaats kwamen, u net op het moment betrapten dat u de mp3 -speler meehad is op zijn minst toevallig te noemen. Dat u bovendien het risico nam de mp3 -speler mee te nemen, én te luisteren naar muziek in een open gebied dat onder talibancontrole stond is bovendien eveneens opmerkelijk te noemen. U wist immers dat de taliban hier niet mee opgezet zou zijn (CGVS, p.21).

U vervolgt uw relaas met te stellen dat de taliban slechts een uur tot anderhalf uur na uw terugkeer naar huis bij u thuis aanklopte. De taliban zou voorts met uw vader hebben gesproken en hem hebben gezegd u de volgende dag naar Do Ab te sturen om voor de taliban te werken (CGVS, p.26 & 28). Opnieuw heeft u geen enkel idee wie van de taliban u viseerden. U komt, wederom, niet verder dan te stellen dat het om twee personen ging. Ook de reactie van uw vader op het verzoek van de taliban is u vreemd, een vaststelling die u tracht te vergoelijken door te stellen dat uw vader u daarover niets vertelde (CGVS, p.28). Het CGVS wijst er hierbij op dat uw vader u ogenschijnlijk wel vertelde dat er twee talibanleden aan de deur stonden, alsook dat zij op zoek waren naar u. Dat uw vader hierbij geen enkele indicatie zou hebben gegeven van zijn antwoord en/of reactie jegens de taliban is zeer bevreemdend. Het CGVS merkt hierbij bovendien op dat, indien de taliban u daadwerkelijk viseerden om hen te vervoegen, het evenwel opmerkelijk is dat zij u dat niet zelf vertelden en/of vroegen toen zij u in Sarwani aanspraken. Des te meer daar zij aanhaalden dat, indien u niet zou komen, zij u gedwongen zouden komen halen (CGVS, p.28). Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand stond u eerstdaags in te zetten en u voor hen te laten werken kan er worden verwacht dat zij hardhandiger en efficiënter te werk zouden gaan. Zeker daar zij, zo u laat uitschijnen, de gedwongen rekrutering niet zouden schuwen. Uw verklaringen komen aldus amper doorleefd over. U brengt hiermee de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in diskrediet.

Het weinig doortastend optreden van de taliban bij uw huis nog daargelaten wijst het CGVS erop dat uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande de tijdsperiode waarin uw problemen met de taliban zich zouden hebben voorgedaan niet in overeenstemming zijn te brengen met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel, uw verklaringen zijn zelfs tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dat de taliban de dag na het incident met de mp3- speler naar uw huis kwam (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 20.04.2021, vraag 5). Dat u op het CGVS spreekt over slechts een uur tot anderhalf uur na de confrontatie met de taliban is weinig coherent en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden moeilijkheden met de taliban op ernstige wijze. Van een verzoeker om internationale bescherming mag er immers verwacht worden dat deze coherente en consistente verklaringen aflegt aangaande zijn vluchtmotieven.

Uw aangehaalde moeilijkheden en de hieruit voortvloeiende vrees jegens de taliban wordt tevens ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat uw familie sedert uw vertrek tweeënhalf jaar geleden zonder significante problemen in uw dorp kan verblijven (CGVS, p. 13-16). Het is niet aannemelijk, gelet op uw verklaringen, dat indien de taliban u daadwerkelijk trachtte in te lijven en zij hiervoor uw vader aanspraken zoals u laat uitschijnen, ze zich bijzonder principieel en barmhartig zouden opstellen naar uw familie.

Het CGVS merkt hierbij nog op dat u, wanneer u gevraagd wordt naar eventuele problemen van uw familie na uw vertrek, u spreekwoordelijk uw schouders ophaalt en stelt dat u niet gesproken heeft met uw familie (CGVS, p.26). U poneert louter onwetendheid. Uw verklaring dat u niet gesproken heeft met uw familie blijkt bovendien niet te kloppen en tegenstrijdig te zijn aan uw eigen verklaringen. Zo stelt u dat u contact had met uw oom die slechts op enkele minuten van uw eigen huis woont. Hij stuurde u zelfs een foto van uw taskara via WhatsApp (CGVS, p.17-18 & 29). Dat u aldus niet in gelegenheid was

om op de hoogte te komen van eventuele problemen sinds uw vertrek blijkt niet te kloppen. Het CGVS wijst er hierbij op dat het contact met uw oom plaatsvond na de machtsovername van de taliban in de periode augustus 2021, en aldus ruim anderhalf jaar na uw vertrek (CGVS, p.18). Het CGVS wijst er hierbij bijkomend op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen kan afleggen over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Uw verweer kan aldus geen afbreuk doen voor uw vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door de taliban, temeer nu u, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk gevisieerd werd.

Ten overvloede wijst het CGVS erop dat, alhoewel er rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd – u was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, alsook bij uw persoonlijk onderhoud op de DVZ immers nog minderjarig –, er van u kan worden verwacht dat u een duidelijk zicht biedt op uw werkelijke situatie en u hieromtrent coherente en consistente verklaringen aflegt. Bovendien kan evenmin besloten worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de dato 17 februari 2022 uitermate jong was, zo was u reeds meerderjarig. U was aldus voldoende matuur om de nodige indrukken op te doen en hieromtrent duidelijke verklaringen af te leggen, in casu quod non. Dat u daarbij (relatief) jong was ten tijde van de door u ingeroepen problemen doet hieraan geen afbreuk. Ook van een minderjarige kan in de geschetste omstandigheden immers een vergaande interesse worden verwacht.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten. Uw sociaal assistente maakte op 22 februari 2022 per e-mail een kopie van uw taskara over, alsook een kopie van de taskara van uw vader (map Documenten – document 1 & 2). Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, elementen die heden niet betwist worden, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. De door u voorgelegde documenten kunnen aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren

om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke

of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022](#)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal haar verwijt dat ze weinig tot geen informatie kan verschaffen aangaande de identiteit en/of kenmerken van de twee talibanleden waarmee zij in aanraking is gekomen. De verzoekende partij geeft aan dat zij deze personen inderdaad nooit eerder gezien had en dus bijgevolg maar weinig informatie heeft over hun identiteit. Ze kan zich enkel herinneren dat zij gewone burgerkleden aanhadden, gewapend waren en witte schoenen (specifiek om in de bergen te wandelen) aanhadden. Ze voert aan dat de commissaris-generaal van mening is dat het opmerkelijk is dat ze geen enkele weet noch kennis zou hebben van lokale personen die geassocieerd zijn met de taliban in haar regio. Ze wenst hierover echter op te merken dat zij hierover niet werd bevraagd. Ze kan wel zeggen dat bepaalde personen die behoren tot de 'G.' clan gelinkt zijn aan de taliban en dat er een zekere A. een belangrijke persoon van de taliban in haar dorp was. Ze heeft eveneens weet van talibanleden die behoren tot dezelfde stam als zijzelf, met name J. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal het eveneens opmerkelijk acht dat ze zich buitenshuis begaf met haar MP3-speler. Ze wenst hierover op te merken dat zij zich had afgezonderd in de bergen om naar muziek te kunnen luisteren en zich hier relatief veilig achtte. Ze had niet verwacht daar plotseling op talibanleden te stuiten aangezien zij hen daar nooit eerder was tegengekomen. Ze legt uit dat ze zichzelf mogelijks niet goed verwoord heeft maar wel degelijk bedoelde dat de taliban niet vaak naar die plaats kwamen waar zij muziek aan het luisteren was omdat het hoog in de bergen was en de taliban meer aanwezig waren in de dorpen. Ze betoogt dat ze de vraag "wanneer kwamen zij daar dan wel toe?"

begrepen had als zijnde wanneer ze geconfronteerd werd met de taliban tijdens dat bewust incident en bijgevolg in alle eerlijkheid antwoordde dat dit was tijdens de middag en dat ze vermoedde dat de taliban er op dat moment aan het patrouilleren waren. Ze meent dat men hoe dan ook aan haar het voordeel van de twijfel had moeten geven.

Ze stelt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de manier waarop de taliban te werk gaan niet aannemelijk overkomt en dat hij aan haar verwijt dat ze niet veel informatie kan geven over de twee talibanleden die naar haar huis zijn gekomen. Ze voert aan dat ze zich niet in dezelfde ruimte bevond wanneer de talibanleden langskwamen en bijgevolg niets van de conversatie tussen hen en haar vader heeft kunnen waarnemen. Daarna heeft haar vader aan haar gemeld dat de taliban waren langsgesproken en dat ze moest vluchten. Ze betoogt dat de focus voornamelijk lag op het zo snel mogelijk kunnen ontvluchten van het dorp, de regio en het land uit vrees voor haar eigen leven. Hierdoor is het volgens de verzoekende partij logisch dat ze niet verder doorvroeg over details zoals de reactie van haar vader op hetgeen de talibanleden zeiden. Ze meent dat men dit niet aan haar kan verwijten. Ze heeft in alle eerlijkheid geantwoord op de vragen die haar gesteld werden en onmogelijk kan weten waarom de taliban al dan niet op een bepaalde wijze te werk gaan. Ze kan enkel en alleen uitleggen wat haar is overkomen en welke problemen zij hierdoor heeft meegemaakt. Ze stelt dat men niet van een persoon kan verwachten kennis te hebben van de drijfveren van andere personen.

Ze meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat haar familie sedert haar vertrek tweeënhalf jaar geleden zonder significante problemen in het dorp kan verblijven. Ze voert aan dat ze hier geen informatie over heeft en deze ook niet heeft gegeven aangezien zij meermaals verklaard heeft dat zij slechts eenmaal met haar oom via *Whatsapp* contact heeft gehad na haar vertrek uit Afghanistan en dat dit contact zeer kortstondig was. Ze betoogt dat ze duidelijk heeft geantwoord op de vraag of haar familie nog problemen heeft gekend met de taliban na haar vertrek dat zij na haar gesprek niet gesproken heeft met haar familie. Ze heeft geen enkele informatie over haar familie en kan dus ook niet bevestigen, noch ontkennen dat haar familie zonder significante problemen in het dorp kan verblijven. Voor het overige verwijst ze naar en volhardt ze in haar verklaringen. Ze stelt dat ze nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele repercussies van de taliban.

2.1.2. De verzoekende partij voert aan dat ze Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet namelijk in 2020. Ze kwam als minderjarige in België aan op 30 november 2020 en zij diende hier op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Het feit dat ze in België toekwam toen ze nog minderjarig was speelt hier volgens haar een grote rol aangezien zij een aantal belangrijke jaren in de ontplooiing van haar eigen identiteit en het uiteindelijke volwassen worden heeft doorgemaakt onder Westerse invloedssferen, die noodzakelijkerwijze een enorme impact hebben gehad op haar persoon en blijvende indrukken hebben nagelaten, waardoor er nog meer sprake is van een verregaande verwestering in haar hoofde. Ondertussen hebben de taliban de macht gegrepen in Afghanistan, ze meent dat ze hierdoor een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als afvallige, niet-gelovige, geen goede moslim en zo verder. Ze legt uit dat haar vrees eveneens te maken heeft met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Ze luistert bovendien ook naar Westerse muziek. Volgens haar kadert deze vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of Europeanisering. Vervolgens verwijst ze naar de bestreden beslissing. Ze wilt opmerken dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen. Enerzijds is volgens haar de vervolging vaak niet persoonlijk te staven omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen en er aldus geen persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het volgens haar ook vaak zo dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Ze meent dat het geen betoog hoeft dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of Europeanisering waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovige aanschouwd worden. Ze stelt dat het algemeen geweten (en objectief geattesteerd) is dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvallige beschouwd worden. Volgens verschillende bronnen kan Europeanisering of verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen. De vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is speelt daarbij een ondergeschikte rol. Ze meent dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zou kunnen gezien worden als zijnde besmet door de Westerse waarden. Zij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin vervolgd te worden. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten met objectieve landeninformatie die volgens haar aantonen dat er een risico op vervolging kan bestaan bij een

eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege haar verwestering. Ze brengt naar voor dat dit risico zich evenwel nog niet geopenbaard heeft omwille van de simpele reden dat ze niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op Belgisch grondgebied bevindt. Men kan echter volgens haar niet zo maar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn. Ze voert aan dat de commissaris-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken of er in haar hoofde sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming rekening houdend met alle elementen die voor hem liggen. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad.

De verzoekende partij voert aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient immers niet alleen te worden geboden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden maar ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten en rapporten waarmee ze wil aantonen dat het onderzoek van de commissaris-generaal zich niet mag beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door de haar aangehaalde feiten. De commissaris-generaal moet volgens haar tevens nagaan of er voor haar, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Ze zet uiteen dat hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. De commissaris-generaal kan bijgevolg niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing te nemen. Ze stelt dat hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. In dit opzicht meent ze dat haar profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt, een gegeven is dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming gezien de taliban er de controle uitoefenen. Ze is van oordeel dat gezien dit gegeven het voordeel van de twijfel dan ook ruim moet worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Ze meent dat moet worden besloten dat ze een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De verzoekende partij voert aan dat indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het past te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van de het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Bovendien heeft ze getracht, waar mogelijk, haar relaas te staven. Ze verwijst vervolgens naar beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad die verduidelijken wanneer het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Ze legt uit dat op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat ze wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat, overwegende dat krachtens artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van onder meer zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling. Ze oppert dat ze op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal en dat ze bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon. Ze citeert vervolgens het Nansen-rapport. Ze legt uit dat rekening houdend met dit rapport haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. In het licht van bovenstaande elementen, met name haar verhoogd risicoprofiel, kan volgens haar gesteld worden dat de commissaris-generaal de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag schendt. In het licht van bovenstaande elementen brengt ze ook naar voor dat de commissaris-generaal ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Ze sluit dit onderdeel af door te stellen dat de

motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende is en de commissaris-generaal de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen schendt.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal van mening is dat de subsidiaire beschermingsstatus niet aan haar kan worden toegekend en hij hiervoor voornamelijk verwijst naar de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie. Ze meent dat de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR, volgens haar de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht, aanbeveelt. Ze citeert vervolgens een rapport van deze organisatie. Volgens haar legt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze uit waarom hij deze aanbevelingen van UNHCR naast zich neerlegt, noch haalt hij bronnen aan die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. De bewering van de commissaris-generaal is op dit punt al te voorbarig en getuigt volgens haar van een overhaaste beslissing die genomen werd in haar hoofde. Ze zet uiteen dat hieronder zal worden aangetoond dat indien men alsnog reeds een beslissing wil nemen omtrent de nood aan subsidiaire bescherming, er wel degelijk gronden bestaan om deze status toe te kennen. Ze stelt dat de commissaris-generaal bovendien niet verwijst naar deze richtlijnen van UNHCR en baseert zijn beslissing vrijwel uitsluitend op de richtlijnen van Europees Asielagentschap. Nochtans verschillen deze richtlijnen met die van UNHCR, in het bijzonder met betrekking tot de onafhankelijkheid van de auteurs van de richtlijnen en de mate van transparantie van de analyse van landinformatie in de richtlijnen. De verzoekende partij legt uit dat Nansen een analyse van de meest recente richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap over Afghanistan laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Er bestaat geen juridische verplichting voor het Commissariaat-generaal om UNHCR-beleidsrichtlijnen te volgen. Echter gezien het feit dat UNHCR verantwoordelijk is voor de supervisie van de interpretatie en toepassing van het Vluchtelingenverdrag, zal er op zorgvuldige wijze rekening moeten worden gehouden met de UNHCR-richtlijnen bij de beoordeling van individuele dossiers. Een duidelijk gemotiveerde beslissing van de commissaris-generaal zal, indien beschikbaar, moeten verwijzen naar UNHCR-richtlijnen en ingaan op de manier waarop de richtlijnen zijn meegewogen in de beslissing. Indien het Commissariaat-generaal een ander standpunt inneemt met betrekking tot een bepaald risico dan moet de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij afdoende en pertinente elementen aanbrengen die onderbouwen waarom *in casu* kan worden afgeweken van de beoordeling van UNHCR. Het zwaartepunt van deze bewijslast verschuift in weze naar de commissaris-generaal. Ze stelt dat de commissaris-generaal hierin volledig in gebreke blijft aangezien zij nalaat om op afdoende wijze te motiveren waarom er wordt afgeweken van de beoordeling van UNHCR. Vervolgens citeert ze uit het Nansen-rapport.

2.2.2. De verzoekende partij is van oordeel dat gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, er redenen zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen. Ze brengt naar voor dat de taliban in het verleden reeds een terreurbewind in Afghanistan voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had. Volgens haar zijn er serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Ze citeert vervolgens het Nansen-rapport. Volgens haar toont deze informatie niet alleen aan dat de taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de *Sharia*, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Ze meent dat leven onder dit bewind ontegensprekelijk gepaard gaat met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden hebben opgevoerd. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is volgens de verzoekende partij onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Ze betoogt dat alleen al omwille van deze redenen het past om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.3. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, citeert de verzoekende partij eerst algemene landeninformatie die te vinden is op de website van het Commissariaat-generaal en citeert ze de door haar bestreden beslissing van de commissaris-generaal. Ze voert aan dat de bewering van de commissaris-generaal berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak. Bovendien kan men volgens haar stellen dat het gros van de door de commissaris-generaal aangehaalde factoren die geleid hebben tot of bijgedragen hebben aan de actuele desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten zijn aan het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Vervolgens somt ze verschillende redenen op die moeten duidelijk maken waarom de huidige humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan een actor. Ze legt uit dat deze factoren geleid hebben tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en dat deze aan de basis liggen van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Met andere woorden, meent ze dat de commissaris-generaal erkent dat het handelen en nalaten van actoren aan de basis liggen van de huidige socio-economische situatie en tracht hij ten onrechte het optreden van de taliban af te doen als zijnde van geen of minder belang. Vervolgens citeert ze verschillende krantenartikelen en rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire situatie in Afghanistan. Ze legt uit dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan gedeeltelijk verband houdt met de droogte maar deze droogte politieke oorzaken heeft en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten en krantenartikels die moeten aantonen dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van vastberaden acties van specifieke actoren.

De verzoekende partij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzondere betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Vervolgens verwijst ze naar verschillende rapporten, arresten van het EHRM en rechtsleer die deze stelling onderbouwen en uitleggen. Ze meent dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan, met de daar spelende hongersnood, lijkt op de omstandigheden in de door haar geciteerde arresten van het EHRM en dat de elementen waarop het EHRM zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook in Afghanistan aanwezig zijn. Dit in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert.

De verzoekende partij stelt dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. De kwalificatierichtlijn vereist dat de toepassing van subsidiaire bescherming de verantwoordelijkheid van actoren vereist. Dit impliceert volgens haar wel geen opzettelijke kant van deze actoren, anders zou artikel 15, b) van de kwalificatierichtlijn zinloos zijn. Ze zet uiteen dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. De machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel. Ze voert aan dat in tegenstelling tot het *“Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan”* van de commissaris-generaal, men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus moet verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de bovenvermelde humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan. Ze verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022, arresten van het EHRM en rechtsleer.

De verzoekende partij brengt naar voor dat ze zo goed als geen nieuws heeft over haar achtergebleven familie gezien dat zij maar uiterst sporadisch contact heeft met haar oom. Gezien de hierboven aangehaalde informatie omtrent de schrijnende socio-economische situatie in het land, weet ze echter dat haar oom het zelf ook enorm moeilijk heeft met rond te komen en te overleven. Indien ze zou moeten terugkeren naar Afghanistan zal ze, aldus de verzoekende partij, in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.

2.3.4. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar provincie van herkomst, Nangarhar, verwijst de verzoekende partij naar verschillende arresten, krantenartikels en rapporten die een beeld moeten geven van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar.

2.3.5. Ze stelt dat Afghanen die na een lang verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan ook verschillende risico's lopen, zoals het slachtoffer te worden van criminaliteit. Dit risico is er volgens haar alleen maar op vergroot ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten waaruit dit risico zou moeten blijken.

2.3.6. De verzoekende partij is in het licht van de hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van haar vluchtrelaas, alsook van de dramatische situatie in Afghanistan, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Afghanistan. Men dient dus in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. De commissaris-generaal heeft volgens de verzoekende partij haar relaas duidelijk onvoldoende geanalyseerd. Hij heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin ze verkeerde in het kader van voorgelegde documenten en verklaringen. Ze voert aan dat in het licht van bovenstaande elementen, de commissaris-generaal dus ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. In dergelijke omstandigheden is van oordeel dat ze opnieuw moet worden verhoord door de commissaris-generaal.

2.5. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.6. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikels:

- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 August 2018;
- EASO, *"Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022;
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022;
- EASO, *"COI Query Response Afghanistan"*, 2 september 2020;
- ASYLOS, *"Afghanistan: Joint report on 'Westernised young males returnees'"*, augustus 2017;
- EASO *"Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"*, 26 maart 2021;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- HvJ, 5 september 2012, *"Bundesrepublik Deutschland t. Y. en Z"*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11;
- UNHCR, *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, Genève, december 2011;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 392;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 389;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 822;
- NANSEN, *"Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag"*, september 2021;
- UNHCR, *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"*, 16 december 1998;
- UNHCR, *"Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR"*, SCIFA, 6 november 2002;
- STAFFANS, *"Evidence in European Asylum Law"*, Brill Nijhoff, 2012;
- EHRM, *"N.A. t. Finland"*, 14 november 2019;

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- Nansen, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers"*, 23 juni 2022;
- Reuters, *"U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations"*, 4 februari 2022;
- UN News, *"Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans"*, 3 december 2021;
- UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022;
- World Food Programme (WFP), *"'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022;
- Reuters, *"Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency"*, 14 december 2021;
- Humanitarian Response plan – *"Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022"*, januari 2022;
- United Nations, *"Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan"*, 15 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), *"Afghanistan Emergency"*;
- Human Rights Watch, *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis"*, maart 2022;
- UNICEF, *"Afghanistan Humanitarian Situation Report Report ft 5 1-30 April 2022"*, 26 mei 2022;
- Humanitarian Response plan – *"Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022"*, januari 2022;
- NPR, *"Parents selling children shows desperation in Afghanistan"*, 31 december 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity"*, 18 januari 2022;
- The Conversation, *"Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie"*, 8 februari 2022;
- Le Courrier, *"Famine afghane: la grande hypocrisie"*, 27 februari 2022;
- Le Monde, *"Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan"*, 24 oktober 2021;
- LeParisien, *"Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables"*, 15 september 2021;
- Le Monde, *"« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs"*, 21 november 2021;
- Le Monde, *"Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan"*, 24 oktober 2021;
- Le Monde, *"Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »"*, 7 januari 2022;
- World Food Programme & Food and Agriculture Organization of the United Nations, *"Hunger Hotspots. FAOWFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook"*, 2022;
- Jurist, *"Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches"*, 13 maart 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity"*, 18 januari 2022;
- EHRM, 10 mei 2001, nr. 25781/94, *"Cyprus v. Turkey"*;
- EHRM, 12 juli 2005, nr. 41138/98 en 64320/01, *"Moldovan e.a. v. Romania"*;
- EHRM, 18 juni 2009, nr. 45603/05, *"Budina v. Russia"*;
- EHRM, 28 oktober 1999, nr. 40772/98, *"Pancenکو v. Latvia"*;
- EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, *"M.S.S. t. Griekenland en België"*;
- EHRM, 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *"Sufi and Elmi v. United Kingdom"*;
- EHRM, 23 maart 2016, GC, nr. 43611/11, *"F.G. v. Sweden"*;
- EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, *"SHH v. United Kingdom"*;
- M. MAES, *"Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens"*, T.Vreemd. 2013;
- EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *"N. t. VK"*;
- EHRM, 13 oktober 2011, nr. 1011/09, *"Husseini v. Sweden"*;
- Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming;
- ACLED, *"REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN, 21-27 MAY 2022"*;
- OHCHR, *"Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balkh and Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022 (reduction in armed fighting and civilian casualties since August 2021; deterioration of the human rights situation; humanitarian and economic crisis)"*, 26 mei 2022;
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 maart 2022;

- UNOCHA, "Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 8 februari 2022;
- UNOCHA, "Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)", 11 januari 2022;
- La Libre, "Les Afghans aussi méritent notre aide", 23 maart 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 12 February 2022-18 February 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 5 March 2022-11 March 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 12 March 2022-18 March 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 26 March 2022-1 April 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 16 April 2022-22 April 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 7 May 2022-13 May 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 21 May 2022-27 May 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 25 June 2022-1 July 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 16 July 2022-22 July 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 30 July 2022-5 August 2022;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 13 August 2022-9 September 2022;

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 8 december 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

7.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op DVZ. Zo werd u een voogd toegewezen die u bijstond gedurende de procedure en werd gehoord door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u sedert 5 juni 2021 meerderjarig bent.*

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien erin het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1 De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban. De verzoekende partij werd door twee talibanleden betrappt toen zij samen met een dorpsjongen aan het luisteren was naar muziek op haar mp3-speler. De taliban hebben haar toen geslagen, haar mp3-speler vernield en ze werd gedwongen om de geheugenkaart van de mp3-speler op te eten. Ongeveer een uur later klopten de taliban bij haar thuis aan en droegen haar vader op om haar de volgende dag naar hun centrum te sturen waar de verzoekende partij voor de taliban zou moeten werken. Hierop vluchtte de verzoekende partij. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest ze gedood te worden door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) met name en kopie van haar taskara en een kopie van de taskara van haar vader.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De neergelegde kopie van de taskara van de verzoekende partij en van haar vader kunnen een bewijs geven van de identiteit, nationaliteit en afkomst van de verzoekende partij. Deze elementen worden echter niet betwist.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

8.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken ten gevolge van de voorgehouden gedwongen tewerkstelling door de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht dat:

- haar verklaringen aangaande de ontmoeting met de taliban gebrekkig en tegenstrijdig zijn zodat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden confrontatie met de taliban omdat (i) ze geen informatie kan verschaffen over de identiteit of de kenmerken van deze personen buiten louter algemene of stereotype verklaringen en dat het eerder opmerkelijk is dat ze geen kennis zou hebben van lokale personen die geassocieerd zijn met de taliban in haar regio, (ii) het opmerkelijk is dat ze besloot de mp3-speler buitenshuis te nemen en te luisteren naar muziek in een open gebied waarvan ze wist dat het onder de controle van de taliban stond en ze wist dat de taliban hier niet mee zouden zijn opgezet;
- haar verklaringen over de talibanstrijders die bij haar thuis aanklopten om haar te rekruteren weinig doorleefd zijn daar (i) ze geen enkel idee heeft wie van de taliban haar viseerden, (ii) het vreemd is dat ze niet kan verklaren wat de reactie van haar vader tegen de talibanleden was op hun verzoek, (iii) het opmerkelijk is dat de talibanleden niet aan de verzoekende partij zelf vertelden dat ze hen moest vervoegen toen ze haar betrapten met de mp3-speler, (iv) er kan verwacht worden dat de taliban efficiënter en hardhandiger te werk zouden gaan als ze erop gebrand waren haar gedwongen te rekruteren;
- haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaande de tijdsperiode dat ze problemen zou hebben gehad met de taliban tegenstrijdig zijn met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en dit haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt aangezien ze op de DVZ verklaarde dat de taliban een dag na het incident met de mp3-speler naar haar huis kwamen maar op het Commissariaat-generaal verklaart dat de talibanleden slechts één tot anderhalf uur na de confrontatie met de taliban naar haar huis kwamen;
- haar vrees voor de taliban ernstig wordt gerelativeerd door de vaststelling dat haar familie sedert haar vertrek tweeënhalf jaar geleden zonder significante problemen in haar dorp kan verblijven;
- haar verklaringen dat ze geen weet heeft van de toestand van haar familie en dat ze geen contact heeft met haar familie niet lijkt te kloppen daar (i) ze contact heeft gehad met haar oom, (ii) haar oom slechts enkele minuten van haar huis woont en ze dus wel in de gelegenheid was om eventuele problemen van haar familie sinds haar vertrek te weten te komen, (iii) het van haar kan worden verwacht dat ze gedetailleerde verklaringen kan afleggen over haar vervolgingsfeiten en dat ze ernstige pogingen onderneemt om haar te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar vluchtrelaas waarvan ze geen kennis heeft;
- hoewel er rekening moet gehouden met haar jeugdige leeftijd, (i) er van haar kan worden verwacht dat ze een duidelijk zicht biedt op haar werkelijke situatie en hieromtrent coherente en consistente

verklaringen aflegt, (ii) ze bij haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal reeds meerderjarig was en dat ze dus voldoende maturiteit was om de nodige indrukken op te doen en hierover duidelijke verklaringen af te leggen waar ze niet in slaagt, (iii) haar jonge leeftijd ten tijde van de ingeroepen problemen aan het bovenstaande geen afbreuk kan doen aangezien ook van een minderjarige immers een verregaande interesse in haar problemen kan worden verwacht.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Haar in het verzoekschrift naar voor gebrachte verdere beschrijving van de talibanleden die haar hebben aangehouden zijn, zoals haar initiële verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, weinig specifiek en berusten op algemene omschrijvingen van de klederdracht en toebehoren van talibanstrijders. Het betreffen daarenboven *post-factum* verklaringen die geen steun vinden in de stukken van het persoonlijk onderhoud.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaalt dat ze zich relatief veilig voelde omdat ze afgezonderd in de bergen naar haar mp3-speler luisterde, kan er niet aan voorbijgegaan worden dat deze verklaring weinig plausibel is, daar ze eveneens doorheen haar persoonlijk onderhoud verwees naar de aanwezigheid van de taliban in haar regio van herkomst alsook de controle die ze uitoefenden. Daarenboven heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban wel vaak naar de plek kwamen alwaar ze naar haar mp3-speler luisterde (NPO, p.27). Ook was de verzoekende partij zich ervan bewust dat de taliban hiermee niet opgezet waren. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het, gelet op de geschetste omstandigheden door de verzoekende partij, weinig plausibel is dat zij het risico zou hebben genomen om een mp3-speler mee te nemen en naar muziek te luisteren in een open gebied dat onder de controle van de taliban staat. De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog in het verzoekschrift dat er een misverstand was en dat ze bedoelde dat de taliban in de dorpen aanwezig waren, en dat ze slechts met hen geconfronteerd werd toen ze patrouilleerden, daar haar immers uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of ze de taliban daar al eerder had zien rondlopen of ze zien patrouilleren en ze uitdrukkelijk geantwoord heeft dat ze niets anders deden (NPO, p.27).

Verder kan de in het verzoekschrift gegeven verklaring over de werkwijze van de taliban en de reactie van haar vader op de taliban die naar haar huis kwamen, niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat, na het bezoek van de taliban, er zo snel moest overgegaan worden tot de vlucht uit Afghanistan dat ze niets kon vragen aan haar vader over zijn reactie tegenover de talibanleden of dat de verzoekende partij niet heeft gevraagd aan haar vader hoe hij gereageerd had op hun verzoek. Het is immers niet logisch dat er niet eerst onderling binnen het gezin gepraat wordt over wat er net gebeurd is vooraleer een dergelijke drastische beslissing als vluchten uit Afghanistan zou worden genomen. Ook het verweer dat ze de drijfveren van derden niet kan inschatten, vergoelijkt op geen enkele manier de gedane vaststelling van de commissaris-generaal over het weinig doortastende handelen van de taliban. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen: *“U vervolgt uw relaas met te stellen dat de taliban slechts een uur tot anderhalf uur na uw terugkeer naar huis bij u thuis aanklopte. De taliban zou voorts met uw vader hebben gesproken en hem hebben gezegd u de volgende dag naar Do Ab te sturen om voor de taliban te werken (CGVS, p.26 & 28). Opnieuw heeft u geen enkel idee wie van de taliban u viseerden. U komt, wederom, niet verder dan te stellen dat het om twee personen ging. Ook de reactie van uw vader op het verzoek van de taliban is u vreemd, een vaststelling die u tracht te vergoelijken door te stellen dat uw vader u daarover niets vertelde (CGVS, p.28). Het CGVS wijst er hierbij op dat uw vader u ogenschijnlijk wel vertelde dat er twee talibanleden aan de deur stonden, alsook dat zij op zoek waren naar u. Dat uw vader hierbij geen enkele indicatie zou hebben gegeven van zijn antwoord en/of reactie jegens de taliban is zeer bevreemdend. Het CGVS merkt hierbij bovendien op dat, indien de taliban u daadwerkelijk viseerden om hen te vervoegen, het evenwel opmerkelijk is dat zij u dat niet zelf vertelden en/of vroegen toen zij u in Sarwani aanspraken. Des te meer daar zij aanhaalden dat, indien u niet zou komen, zij u gedwongen zouden komen halen (CGVS, p.28). Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand stond u eerstdaags in te zetten en u voor hen te laten werken kan er worden verwacht dat zij hardhandiger en efficiënter te werk zouden gaan. Zeker daar zij, zo u laat uitschijnen, de gedwongen rekrutering niet zouden schuwen. Uw verklaringen komen aldus amper doorleefd over. U brengt hiermee de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in diskrediet.*

Het weinig doortastend optreden van de taliban bij uw huis nog daargelaten wijst het CGVS erop dat uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaande de tijdsperiode waarin uw problemen met de taliban zich zouden hebben voorgedaan niet in overeenstemming zijn te brengen met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel, uw verklaringen zijn zelfs tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dat de taliban de dag na het

incident met de mp3- speler naar uw huis kwam (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 20.04.2021, vraag 5). Dat u op het CGVS spreekt over slechts een uur tot anderhalf uur na de confrontatie met de taliban is weinig coherent en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden moeilijkheden met de taliban op ernstige wijze. Van een verzoeker om internationale bescherming mag er immers verwacht worden dat deze coherente en consistente verklaringen aflegt aangaande zijn vluchtmotieven.”

De verzoekende partij kan ook niet overtuigen wanneer ze stelt dat ze niet weet of haar familie problemen heeft gehad met de taliban na haar vertrek omdat ze er geen contact meer mee heeft. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, en de verzoekende partij draagt het ook mee aan in het verzoekschrift, dat ze wel degelijk contact heeft gehad met haar oom via *whatsapp*, ook al was dit maar kortstondig. Als haar familie effectief significante problemen zou hebben gehad met de taliban, kunnen we ervan uitgaan dat haar oom dit aan haar gemeld zou hebben, die trouwens maar enkele minuten van het huis van haar familie woonachtig is (NPO, p. 29). Ze slaagt er dus geenszins in om aannemelijk te maken dat haar familie problemen zou hebben met de taliban na haar vertrek noch lukt het haar om aannemelijk te maken dat ze geen weet heeft van enige problemen van haar familie met de taliban.

Aldus blijft de verzoekende partij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

8.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

8.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij haar eventuele terugkeer naar Afghanistan omdat (i) ze als minderjarige in België is aangekomen en een aantal van haar belangrijke jaren in de ontplooiing van haar eigen identiteit en het uiteindelijk volwassen worden heeft doorgemaakt onder Westerse invloedssferen die een enorme impact op haar hebben gehad en blijvende indrukken hebben nagelaten, (ii) ze zal beschouwd worden als niet-gelovige of afvallige door de taliban nu de taliban de macht hebben overgenomen en (iii) haar anders is beginnen gedragen, kleden en luistert naar Westerse muziek.

8.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met profiel van de verzoekende partij en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2.6. en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen

grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media

platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

8.4.3. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

8.4.4. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor de verzoekende partij om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

8.4.5. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

8.4.6. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

8.4.7. Vooreerst maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften,

gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. De kleding die zij in België draagt en de muziek die zij beluistert, kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dergelijke kenmerken of gedragingen. Dit is niet van die aard om te worden beschouwd als persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij toont niet aan dat het aanpassen van haar kledingstijl of het luisteren van muziek een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade. De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haren hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zij in juni 2003 werd geboren. Hieruit volgt dat de verzoekende partij toen zij drie jaar geleden, met name begin 2020, Afghanistan verliet, zeventien jaar oud was en dus al een zekere maturiteit had en ook grotendeels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor zij in België aankwam. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa, zonder meer, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zelfs zo kan worden aangenomen dat zij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat de verzoekende partij na om *in concreto* aan te tonen dat zij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij in België is geïntegreerd en wijst erop dat zij hier school loopt. Voorts wordt benadrukt dat zij een goede beheersing van de Franse taal heeft. Dat de verzoekende partij blijkt geeft van een zekere vorm van integratie toont op zich echter nog niet aan dat er in haar hoofde dermate sprake is van een daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering dat zij niet zonder gevaar kan terugkeren naar Afghanistan. De elementen die de verzoekende partij heden voorlegt, zijn te summier en te beperkt en missen de nodige verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige toegeschreven verwestering aannemelijk te maken, laat staan een daadwerkelijke verwestering, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, aan te tonen. De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor zij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïntegreerd. De duur van haar verblijf in België sinds december 2020, *in casu* twee jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat zij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat zij nog contact heeft met haar familie.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou

lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door enkel te poneren dat zij louter en alleen door het feit bescherming te hebben gezocht in het buitenland, zal worden beschouwd als een ongelovige en zal worden vervolgd, maakt de verzoekende partij – in het licht van voorgaande overwegingen – evenwel niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Voorts moet worden herhaald dat het de verzoeker om internationale bescherming is die de elementen moet naar voor brengen die zouden kunnen wijzen op haar eventuele verwestering. In dat opzicht heeft de verzoekende partij, tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, volledig nagelaten deze elementen zelf naar voor te brengen. Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 namelijk op 17 februari 2022. Verder moet ook nog worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op het einde van het persoonlijk onderhoud vraagt of zij of haar advocaat nog iets toe te voegen heeft aan haar verklaringen (NPO, p.30). Ze stellen beiden dat ze niets meer willen toevoegen aan de door de verzoekende partij neergelegde verklaringen. Het is dan ook niet redelijk van de verzoekende partij om de commissaris-generaal te verwijten dat hij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar vermeende verwestering, nu zij zelf niets over haar vermeende verwestering heeft verteld tijdens het persoonlijk onderhoud.

8.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

9.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

9.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de

rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere

bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde

situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidzorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties

van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

9.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers

en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN 2) Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban, twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin blijken dergelijke elementen uit het rechtsplegingsdossier.

9.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 en volgende van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar

advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS